

“Θα συνεχίσω να πορεύομαι στους ίδιους δρόμους, ως συνταξιούχος εκπαιδευτικός και ενεργός πολίτης, με τους φόβους, τις ανασφάλειες, τα λάθη και τις αδυναμίες μου, αλλά τη ζωή μου θα συνεχίσω να τη ζω, να μην είμαι θεατής σ’ αυτήν. Όμως... όχι μόνος. Μαζί με όλους/ες που πορευτήκαμε όλα αυτά τα χρόνια.”

Ο γνωστός συνδικαλιστής εκπαιδευτικός Θανάσης Αγαπητός συνταξιοδοτείται -όχι βέβαια από τους αγώνες, στους οποίους παραμένει όπως πάντα ενεργός- και με την αφορμή αυτή απευθύνει την παρακάτω αποχαιρετιστήρια επιστολή στις συναδέλφισσες και τους συναδέλφους του.

Άμα αγωνιστείς μπορεί και να χάσεις, αν όμως δεν αγωνιστείς έχεις ήδη χάσει...

Συναδέλφισσες/οι έχοντας στο μυαλό μου αυτά τα λόγια του Μ. Μπρεχτ πορεύτηκα σχεδόν 40 χρόνια στο χώρο της εκπαίδευσης και προσπάθησα να λειτουργήσω ως “συλλογικός” άνθρωπος υποστηρίζοντας και παλεύοντας τη σκέψη και την άποψη πως αυτή η εκπαίδευση, αυτός ο κόσμος και πρέπει και μπορούν να αλλάξουν.

Τελευταία επικοινωνία με την επαγγελματική-συνδικαλιστική σχέση που είχαμε όλα αυτά τα χρόνια στο χώρο του δημόσιου σχολείου.

Περίπου 40 χρόνια μαζί στον χώρο της εκπαίδευσης, δώσαμε όμορφους αγώνες για το δημόσιο σχολείο, τα μορφωτικά δικαιώματα των παιδιών, τα εργασιακά μας δικαιώματα και τις ανάγκες της κοινωνίας!

Σκέφτομαι ότι δεκαετίες ολόκληρες παλέψαμε με τα θηρία. Χωρίς αυταπάτες αλλά με πίστη και αυταπάρνηση, δώσαμε όλο μας το ρίγος και το πάθος για έναν καλύτερο κόσμο. Ζήσαμε μικρές νίκες, που έφεραν μεγάλες χαρές. Νιώσαμε το πόσο σημαντικό είναι να μαθαίνουμε,

να αλλάζουμε, να διαβάζουμε σαν να είμαστε κάθε φορά άγραφα χαρτιά.

Υπερασπιστήκαμε με επιμονή τις αξίες, την αξιοπρέπειά μας, απέναντι στο σύστημα και τους συστημικούς και τελικά θέλω να πιστεύω πως κι εγώ ως ένα μέλος αυτής της μεγάλης και όμορφης οικογένειας των εκπαιδευτικών προσπάθησα να αγωνιστώ για τον άνθρωπο, το παιδί, τον αδύναμο, το συνάδελφο και τη συναδέλφισσα, τις κατακτήσεις του δημόσιου δωρεάν σχολείου, το κοινό καλό.

Μπορεί αυτός ο κύκλος της ζωής μου να κλείνει, αλλά από άλλες θέσεις θα συνεχίσω να είμαι εδώ. Μάχιμος και στο πλευρό όλων αυτών που αγωνίζονται. Κοντά στους/στις συναδέλφους/ισσες της Ριζοσπαστικής Κίνησης που τόσα πολλά μας έχουν ενώσει όλα αυτά τα χρόνια της κοινής πορείας στα εκπαιδευτικά και συνδικαλιστικά πράγματα. Κοντά σε όλους/όλες αυτούς/ες που ελπίζουν, επιμένουν, πιστεύουν πως “ο άνθρωπος είναι η απάντηση, όποια κι αν είναι η ερώτηση”.

Συναδέλφισσες - συνάδελφοι.

Ένα ταξίδι φτάνει στο τέλος του. Μετά από 30 χρόνια συμμετοχής και συνδικαλιστικής παρέμβασης στο Β' σύλλογο εκπαιδευτικών, έφτασε και για μένα η δύσκολη ώρα του αποχαιρετισμού.

Ζήσαμε και κάναμε πολλά.

Η συνδικαλιστική πορεία που διέγραψα μαζί με τους/τις συναδέλφους/ισσες των Παρεμβάσεων, η παρουσία μου στα σχολεία, η συμμετοχή μου στο σύλλογο εκπαιδευτικών, στα συνδικαλιστικά όργανα, στις θέσεις που με εκλέξατε στα Δ. Σ. και ως αιρετός, η όποια επιτυχία ή αποτυχία επαφίεται στην κρίση σας. Από τη δική μου πλευρά αυτό που θέλω να σας εκμυστηρευτώ είναι ότι φεύγω μ' ένα ζεστό χαμόγελο στην καρδιά μου, γιατί όλα αυτά που έζησα ήταν απόφαση ζωής, χωρίς προσωπικές βλέψεις, ατομικά συμφέροντα και φιλοδοξίες.

Συναδέλφισσες - συνάδελφοι.

Θα συνεχίσω να πορεύομαι στους ίδιους δρόμους, ως συνταξιούχος εκπαιδευτικός και ενεργός πολίτης, με τους φόβους, τις ανασφάλειες, τα λάθη και τις αδυναμίες μου, αλλά τη ζωή μου θα συνεχίσω να τη ζω, να μην είμαι θεατής σ' αυτήν. Όμως... όχι μόνος. Μαζί με όλους/ες που πορευτήκαμε όλα αυτά τα χρόνια.

Θα είμαι κοντά στον κόσμο της εκπαίδευσης όχι μόνο ως αλληλέγγυος στον αγώνα σας, αλλά και ως ένας από εσάς, προσφέροντας όποια βοήθεια ή στήριξη κρίνετε αναγκαία.

Σας ευχαριστώ για τα γεμάτα χρόνια που περάσαμε μαζί, την υποστήριξή σας, την εκτίμηση και την αγάπη που μου δείξατε τόσα χρόνια.

Να σκέφτεσαι τους άλλους

(Μαχμούντ Νταρούις- Παλαιστίνιος ποιητής)

Καθώς ετοιμάζεις το πρωινό σου, να σκέφτεσαι τους άλλους.

Μην ξεχνάς να ταΐζεις τα περιστέρια.....

Όταν τ' αστέρια μετράς πριν κοιμηθείς, να σκέφτεσαι τους άλλους.

Εκείνους που δεν έχουν που να πλαγιάσουν.

Όταν ελεύθερα μιλάς, να σκέφτεσαι τους άλλους.

Εκείνους που δεν τους αφήνουν να μιλήσουν.

Και καθώς σκέφτεσαι εκείνους, τους άλλους,

Στον εαυτό σου γύρισε και πες:

“Αχ και να ήμουν ένα κερί στο σκοτάδι”.

Καλό καλοκαίρι

Αγαπητός Θανάσης